

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Forhandlingen genoptoges.

Jacob Christensen: Man burde maaske begynde sin Tale med at byde Godmorgen. Det synes, som om det ikke er de Herrer belejligt, at der holdes Møde saa tidligt, og til de mødte vil jeg gøre en Undskyldning, fordi man ulejliger dem saa tidligt. Det er ikke min Skyld, men det er nu faldet i min Lod at skulle være den første til at tale i Dag. Jeg skal derefter gaa over til at forebringe det, jeg har paa Hjerte.

Det er nu heldigvis blevet saadan, at alle Partier i vort Land hylder Flertalsstyrets System, det parlamentariske System er nu anerkendt fra alle Sider. Selv Arvtagerne af det gamle Estrupske Højre er blevet omtrent de ivrigste til at fortælle, at de holder paa Folkestyret, at det er Flertallet, som skal raade, og at det er det parlamentariske System, som skal være det gældende. Dette Parti har vistnok næret en vis Frygt for, at man ikke rigtig vilde tro paa, at det var saa helt ærligt ment fra deres Side, og det er maaske derfor, det har skyndt sig at tage Navneforandring, saaledes at det har faaet Ordet „folkelig“ ind i Partibetegnelsen og nu kalder sig „Det konservative Folkeparti“. Det er dog ikke nok med at holde paa, at det er Flertallet, der politisk skal være raadende, at Vælgerflertallet ogsaa skal have Flertallet i dette Ting, og at den ansvarlige Regering skal udgaa deraf. Der vil ogsaa være Anledning til at anstille nærmere Betragtninger over, hvilken Anvendelse der gøres af denne Førerstilling her i Tinget og Indehavelse af Regeringsmagten, og derved tror jeg nok, at der er forskellige Opfattelser paa konservativ Side og paa socialdemokratisk Side. Vi Socialdemokrater mener, at den politiske Magt, udøvet gennem Vælgerflertallet, Flertallet i dette Ting, og Regeringsmagten er ikke i og for sig Maalet, men Midlet til at kunne ordne Forholdene i Samfundslivet i det hele saaledes, at der bliver lige Ret for alle, og at ikke en enkelt lille Del af Befolkningen paa det økonomiske Omraade skal kunne diktere hele den øvrige eller store Dele af den øvrige Befolkning de Vilkaar, under hvilke de skal leve. Man synes fra konservativ Side at have en ganske anden Opfattelse, hvad for øvrigt ikke kan over-

raske. Vi fik det at høre i Gaar af det ærede Medlem Hr. Fraenkel, der udtalte saadant noget som, at 8 Timers Arbejdsdagen eller andre Arbejderspørgsmaal var ikke noget, man skulde drøfte herinde; det var noget, man skulde lade Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne afgøre. Men dette vilde jo i Virkeligheden i mangfoldige Tilfælde betyde, at det blev Arbejdsgiverorganisationerne, som ogsaa fremdeles skulde diktere Vilkaarene for Udviklingen paa det økonomiske Omraade, idet disse Organisationer i Kraft af, at de sidder inde med Produktionsmidlerne, er de stærkeste og derfor vil kunne diktere Arbejderne de Vilkaar, hvorunder de skal arbejde. At dette ogsaa er Mening, er der ingen Grund til at tvivle om. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte det som sin Opfattelse, og vi havde Lejlighed til forud for sidste Valg at erfare, at det netop er den Opfattelse, som er gældende indenfor Arbejdsgiverorganisationerne, idet der fra Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri blev udsendt en saakaldt Forespørgsel, jeg vil hellere kalde det et „Diktatur“, men det havde altsaa Form af en Forespørgsel til de tre Partier, som staar udenfor Socialdemokratiet og det radikale Venstre — jeg antager ikke, at denne Forespørgsel er rettet til de to sidstnævnte Partier, men altsaa til de tre andre, de saakaldte „borgerlige Partier“. Denne Forespørgsel gik ud paa, om man vilde modarbejde den lovfæstede 8 Timers Arbejdsdag, om man vilde modarbejde en Trustlov, om man vilde modarbejde, at Arbejderne fik en lov-bunden Sommerferie, og modarbejde at der indførtes Bedriftsraad, hvorved Arbejderne fik Del i Styrelsen og Ledelsen af de økonomiske Virksomheder. Det viste sig, at det konservative Folkeparti og Erhvervspartiet ærbødigt bøjede sig for de Krav, der her blev stillet; de bandt sig til ikke her i Rigsdagen at ville arbejde med paa Gennemførelsen af disse Forslag. Vi har altsaa her et tydeligt Bevis for, at man fra den Side meget vel ved, hvad den politiske Magt, som Flertallet har derigennem, at det sidder inde med Regeringsmagten, kan bruges til, og de har nu stillet deres Betingelser: at de ikke maa benyttes til at hjælpe Arbejderklassen paa de Omraader, som jeg her har omtalt.

Vi har ogsaa senere haft Lejlighed til at erfare, at det i høj Grad er Arbejdsgiverforeningens Mening at diktere Arbejderne Vilkaarene. Det er ikke Arbejdsgiverorganisationernes Mening, at der indenfor det økonomiske Omraade skal være noget, der